

Hồi 209

Tâm bội diệu dụng

Yến Phi bị Lưu Dụ ngăn lại lôi sang một bên nói chuyện trước khi tiến vào Thuyết Thư quán, Thác Bạt Nghi đành một mình vào trước.

Thanh lâu đồ quán ở Dạ Oa tử còn chưa mở cửa, dưới ánh hoàng hôn còn sót lại toát ra một vẻ gì đấy rất uể oải.

Yến Phi nhú mày: “Có chuyện quan trọng ư?”.

Lưu Dụ dúi vào tay chàng một vật, Yến Phi vừa tiếp lấy lập tức lộ vẻ kinh dị, ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại nóng rực thế này?”.

Trong tay chàng chính là Tâm bội.

Lưu Dụ khoác vai chàng kéo ra mé ngoài, hạ giọng nói: “Một khắc trước đây Tâm bội bắt đầu nóng lên, chắc là Trúc Pháp Khánh đã tới, những chuyện lạ như thế này người hẳn rành hơn ta”.

Yến Phi gượng cười: “Trúc Pháp Khánh khả năng vẫn ở Tập ngoại, cũng có thể đã ở trong Tập, thậm chí ở ngay cạnh ta, ai mà biết được? Chuyện này thật đau đầu, nếu Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy cùng nhau hành sự, chỉ cần hai người bọn họ đã đủ trở nên mối đe dọa cực lớn đối với Biên Hoang Tập, một chút sai sót để bọn họ phát hiện kế hoạch, tình thế sẽ đảo ngược thành ra bất lợi cho ta”.

Lưu Dụ nói: “Theo lệ thường trước khi liên quân Di Lạc giáo và Hung Nô của Hách Liên Bột Bột tổng công kích thì Trúc Pháp Khánh sẽ không hành động gì để khởi đả thảo kinh xà, chúng ta cần nhân cơ hội này bao vây tiêu diệt phu phụ Trúc Pháp Khánh, nếu được thì chắc chắn cũng sẽ tiêu diệt được toàn quân Hách Liên Bột Bột”.

Yến Phi gật đầu: “Hiện giờ người rõ hơn ta, cho ta hay nên làm thế nào?”

Lưu Dụ đáp: “Ta thấy bọn Hách Liên Bột Bột đâu dễ dàng trúng kế, sự tình nhất định không đơn giản như thế, ngược lại nếu phu phụ Trúc Pháp Khánh đã có mặt trong Tập thì mới hợp lý. Hồ Bái theo Chúc lão đại đã lâu, chẳng những hết sức thông thạo Biên Hoang Tập, mà chắc chắn vẫn còn dư đảng lưu lại trong Tập, muốn lật đổ Biên Hoang Tập từ bên trong, không cần hoàn toàn ỷ lại vào Hô Lôi Phương lập trường ngả nghiêng không dứt khoát”.

Chung quy Yến Phi nhận thức được rằng Lưu Dụ rất giỏi thi mưu đấu trí với địch, bản thân chàng vốn tài trí tuyệt cao, chỉ vì trường đồ mệt mỏi, không có thời gian tĩnh tâm suy nghĩ, hiện đã từ những biến hóa trên Tâm bội mà suy đoán ra rất nhiều khả năng Trúc Pháp Khánh đã tiềm nhập Biên Hoang Tập chứ không phải ở tại doanh trại địch chờ đến lúc tấn công, lập tức tỉnh ngộ, nói: “Chúng ta có thể từ Tâm bội biến hóa mà suy đoán Trúc Pháp Khánh trong Tập, lão có Thiên Địa bội trong tay đương nhiên cũng có cảm ứng, lão sẽ nghĩ gì?”.

Lưu Dụ đáp: “Hoặc giả lão chỉ nghi ngờ, không biết vì sao Thiên Địa bội lại có hiện tượng đó, bởi vì đó là bí mật của Đạo môn, nếu đổi là Giang Lăng Hư hay Tôn Ân thì lại là chuyện khác. Một khả năng nữa là lão bỏ Thiên Địa bội trong một thứ hộp gì đấy để tránh thất lạc trong khi đả đấu, vì vậy không biết Thiên Địa bội lại có thay đổi”.

Yến Phi động tâm nói: “Như vậy quyền chủ động coi như chúng ta nắm trong tay”.

Đoạn lại thở dài: “Thực ra chỉ cần tìm An Ngọc Tình hỏi một câu là biết, chỉ tiếc không có cách gì hỏi cho minh bạch”.

Lưu Dụ ngăn người: “An Ngọc Tình té ra đã trở lại sao?”.

Yến Phi quyết định dứt khoát: “Ta còn có hẹn với nàng ta gặp nhau nói chuyện. Việc này không nên lẩn lữa, người lập tức nhờ Tống đại thúc đi gặp An Ngọc Tình, nói nàng tới Thuyết Thư quán để khỏi bị Trúc Pháp Khánh ám toán, những chuyện khác người biết phải làm gì rồi, bây giờ ta tìm cách lợi dụng Tâm bội tìm chỗ ẩn thân của Trúc Pháp Khánh, nếu không sợ rằng đêm nay chúng ta sẽ rối tinh rối mù lên đấy”.

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: “Nhưng phải giải thích thế nào với An Ngọc Tình? Nhất định không thể tiết lộ sự tình xung quanh Tâm bội cho người khác biết, kể cả với huynh đệ trong Tập”.

Yến Phi nói: “Vấn đề này không khó, ai cũng biết ta có thể sinh ra cảm ứng với yêu pháp của Ni Huệ Huy, có thể mượn cái đó để thay thế công năng kỳ dị của Tâm bội”.

Lưu Dụ vỗ trán: “Kế hay!”.

Từ trong bọc móc ra một ngọn phong đăng nhỏ thiết kế tinh xảo đưa cho Yến Phi, nói: “Hãy thận trọng! Bọn ta sẽ kéo nhau lên Quan viễn đài lưu ý tín hiệu của người, sẵn sàng toàn lực chi viện cho người”.

Xong lại nói cho chàng hay mấy thứ thủ pháp thông tin.

Yến Phi tiếp lấy tiểu phong đăng, mau chóng đi mất.

Đêm đen bao trùm Biên Hoang Tập.

Nhìn bề ngoài Biên Hoang Tập vẫn bình thường, Hoang nhân bắt đầu đổ tới Dạ Oa Tử tìm thú vui, kỳ thực Biên Hoang Tập hết sức khẩn trương, các đại thế lực đang ngầm chuyển động, thu mình chuẩn bị.

Lưu Dụ nói rất đúng, về mặt này không thể giấu được Hồ Bái, Đại Giang bang tiếp quản Hán bang, cũng tiếp thu cả dư đảng Di Lặc giáo, nhân mã Đại Giang bang điều động sẽ khiến Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy sinh lòng cảnh giác, từ đây có thể suy đoán có lẽ Hồ Lôi Phương đã phản lại bọn chúng.

Đây là một trò vui vừa đấu trí vừa đấu lực.

o0o

Yến Phi mang Tâm bội vạch một lộ tuyến thẳng sáng góc đối diện, tìm kiếm khắp lượt Biên Hoang Tập, dựa vào những biến hóa vi diệu trên Tâm bội phán đoán vị trí Trúc Pháp Khánh, hiện tại đã có kết quả.

Lúc này chàng đang ẩn thân trong bóng tối ở chỗ cái nền trống của Đệ Nhất lâu, gần như đã có thể khẳng định Trúc Pháp Khánh đang nấu thân tại nơi nguyên là cửa hiệu vải Hưng Thái Long, sau đó bị Đồ Phụng Tam cưỡng chiếm làm Thích Khách quán.

Sau chiến dịch Biên Hoang Tập, Đồ Phụng Tam được giành cho Tiểu Kiến Khang, bèn mang Thích Khách quán giao trả cho chủ nhân cũ, chỉ không ngờ lão bản Nhiệm Minh Bang lại là yêu nhân Di Lặc giáo.

Đồ Phụng Tam không phải tùy tiện chọn một cửa hàng để làm Thích Khách quán, mà đã ưng ý quy mô và vị trí chiến lược của Hưng Thái Long, chẳng những khống chế khu vực trung tâm Đông đại nhai, mà còn có hậu viện rộng rãi, có tới bốn nhà kho đủ cho vài trăm người ẩn thân. Nếu như ở Hưng Thái Long có một toán quân tinh nhuệ năm trăm người của Di Lặc giáo, nhân lúc binh hoang mã loạn từ Tập nội tấn công, chắc chắn chỉ một cú là khống chế thành công Đông môn.

Vì vậy Kiều Lâm nói cái gì công dã Tây môn, Bắc môn, chắc chắn chỉ để lừa bịp liên quân tập trung phòng thủ lưỡng môn này, Di Lặc giáo sẽ thừa cơ theo Đông môn tràn vào, do vậy có thể phán đoán địch nhân đã khám phá Hồ Lôi Phương bán đứng chúng.

Yến Phi ngầm hô nguy hiểm.

Kế hoạch của đối phương vốn hết sức kín kẽ, bắt đầu từ việc phơi xác Phụng Thiện để thị uy, lần lượt tiến hành từng âm mưu, với Hô Lôi Phương làm nội ứng, chỉ cần tập kích bất ngờ, thu thập các nhân vật đầu lĩnh của Đại Giang bang như Giang Văn Thanh, Tịch Kính, Trình Thương Cổ, Phí Chính Xương, là thực sự có thể thay chân Đại Giang bang, sau đó sẽ dần thôn tính các thế lực còn lại, ngờ đâu lại bị Yến Phi bất ngờ khám phá thủ đoạn, xem ra Biên Hoang Tập khí số vẫn chưa tận.

Nghĩ đến đây, Yến Phi đề khí khinh thân âm thầm tiến về phía Hưng Thái Long bố hàng.

o0o

Đại vương giá lâm!

Kỷ Thiên Thiên một mình ngồi trong gian phòng khách lớn bình tĩnh nhìn Mộ Dung Thùy nét mặt chán chường bước vào.

Mộ Dung Thùy lặng lẽ ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ bên cạnh, lúc lâu sau mới nói: “Thiên Thiên hẳn đã đoán có chuyện xảy ra rồi chứ?”.

Kỷ Thiên Thiên trong lòng dâng trào một cảm giác khó nói, thiên hạ e chỉ có Yến lang của ta mới có bản lĩnh giỡn chơi với vị vô địch bá chủ này, đầu tiên thì đoạt lại bản thân mình từ trong tay y, tuy rằng cuối cùng không xong, nhưng đã khiến thiên hạ chấn động; vừa rồi trong hoàn cảnh đối phương thiên binh vạn mã toàn thần giới bị lẳng lặng tới gặp nàng khiến cho Mộ Dung Thùy thất vọng chán nản như thế này.

Khê hé môi đào nói: “Chàng đến rồi?”.

Mộ Dung Thùy gật đầu: “Hắn đến rồi lại đi rồi, Thiên Thiên có thể yên tâm”.

Kỷ Thiên Thiên bình tĩnh hỏi: “Chàng không thụ thương chứ?”.

Mộ Dung Thùy lắc lắc đầu, hốt nhiên bật cười: “Giới cho Yến Phi! Giao hoạt như hồ, tuyệt không phải hạng hữu dũng vô mưu, lại cơ cảnh hơn người, thấy tình thế không ổn lập tức bỏ đi, khiến cho bao nhiêu bố trí của ta trở thành công không. Một đối thủ cao minh như vậy thực sự khó kiếm”.

Kỷ Thiên Thiên ngấm ngấm kinh sợ, với cách đối xử trong thời gian vừa rồi của Mộ Dung Thùy, bằng lan tâm huệ chất của nàng đã dần dần phỏng đoán được tính cách và tác phong hành sự của y.

Mộ Dung Thùy bất chợt khen ngợi Yến Phi, một mặt biểu hiện phong độ hơn người, một mặt vì y đã có biện pháp khác đối phó Yến Phi. Mộ Dung Thùy là loại người một khi đã thấy rõ mục tiêu là quyết không bỏ, cũng giống như y đối với mình.

Mộ Dung Thùy nhìn nàng, dịu giọng nói: “Thiên Thiên không định nói gì sao? Ui! Tối nay tinh thần Thiên Thiên rất khá!”.

Kỷ Thiên Thiên ngẫm thử dài, biết rằng bất luận giả bộ thế nào cũng khó mà giấu được y. Nàng biết càng giải thích càng tệ, quyết định không đáp, nói: “Ông muốn ta nói gì?”.

Mộ Dung Thùy ngược lại không hề hoài nghi đáp: “Thiên Thiên đích xác không nên nói gì về chuyện này, đồ kỳ là một thứ tình cảm dày vò người ta nhiều nhất. Hảo! Ta muốn làm rõ phải chăng hiệp nghị giữa chúng ta vẫn hữu hiệu?”.

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ đó có thể là hiệp nghị người hoàn toàn tình nguyện, nhưng người ta đâu có đáp ứng cái gì. Tuy nhiên nếu quả thực Mộ Dung Thùy bắt được Yến Phi, nàng sẽ vì Yến Phi mà hy sinh hết thảy.

Đúng vào lúc này nàng cảm thấy quan hệ giữa nàng và Yến Phi sắp tới lại có những nguy cơ mới. Mộ Dung Thùy nhất định sẽ không bị động chờ Yến Phi tới cứu nàng mà sẽ chủ động xuất kích, chỉ cần bắt sống được Yến Phi, nàng sẽ phải hiến thân cho y, mà nếu sự tình phát triển đến thế, nàng cũng không còn khả năng trở về với Yến Phi nữa.

Chiêu này của Mộ Dung Thùy thật sự cao minh.

Kỷ Thiên Thiên không để lộ chút nội tâm nào, khẽ nói: “Đại vương nói thế nào thì cứ làm thế. Thiên Thiên cảm thấy rất mệt mỏi, muốn được nghỉ sớm một chút”.

Lúc này trong tâm nàng hình bóng Yến Phi choán đầy, không dung nạp bất cứ thứ gì khác, y theo bí pháp Yến Phi truyền cho ý thủ đan điền, không để tinh thần lộ ra ngoài.

Mộ Dung Thùy từ từ đứng dậy, khẽ cười: “Thiên Thiên giận rồi! Bất quá ta không hề có ý trách oán, mai là ngày lành ta cử hành đăng cơ đại điển, thỉnh Thiên Thiên cách gì cũng nể mặt xuất hiện để ta được cảm thấy mọi sự hoàn mỹ”.

Nói xong ung dung bỏ đi.

o0o

Yến Phi từ trên mái nhà nhảy xuống đất, nấp trong một hẻm tối.

Hưng Thái Long hậu viện chỉ cách đó một dãy nhà.

Đột nhiên chàng xúc động, tuy không nhìn thấy bóng địch nhân, nhưng vì kế an toàn vội kiếm chỗ che giấu thân ảnh.

Thoáng sau, từ phía tây nam truyền tới tiếng gió động.

Yến Phi từ trong bóng tối ngửa đầu nhìn lên, hai mắt khép lại thành vệt nhỏ để địch nhân không cảm ứng được chàng nhìn lên. Chàng không thể không cẩn thận, từ tốc độ di động của người vừa tới, hẳn phải là cao thủ hạng nhất.

Ba bóng đen lướt qua mái nhà, chớp mắt đã biến mất về hướng hậu viện của tiệm vải Hưng Thái Long.

Yến Phi nhận ra một trong ba người là Ni Huệ Huy, hai người còn lại là nam nhân, từ thân thủ mà coi chắc là thuộc về đám Tứ đại kim cương của Di Lặc giáo.

Yến Phi thầm hô hảo.

Rốt cuộc Ni Huệ Huy đã kịp thời từ Huỳnh Dương tới, hẳn Trúc Pháp Khánh khi gặp chàng ở Biên Hoang liền truyền tin cho Ni Huệ Huy ở Huỳnh Dương, kêu mụ không cần trấn giữ ở Huỳnh Dương một cách vô ích, mau về đây hội hiệp với Trúc Pháp Khánh.

Chàng kêu tốt là vì có thể bám đuôi Ni Huệ Huy tìm ra chỗ tàng thân của Trúc Pháp Khánh, cũng vì Ni Huệ Huy vừa tới, Trúc Pháp Khánh thế nào cũng phải một phen giải thích hình thế Biên Hoang Tập cho mụ, như vậy chàng sẽ nắm chắc địch tình.

Ngần ấy suy nghĩ lướt qua trong đầu chàng như một tia chớp, Yến Phi từ chỗ nấp nhô ra mau lẹ bám theo đối phương.

o0o

Lưu Du đứng trên Quan viên đài đưa mắt quan sát một dải phòng xá trên Đông Đại nhai. Đồ Phụng Tam và Trác Cuồng Sinh đứng bên.

Trên đài còn có hơn hai chục hảo thủ tinh tuyển thuộc Dạ Oa tộc, ai nấy tập trung tinh thần giám sát nghiêm mật toàn bộ Biên Hoang Tập, dù Yến Phi phát xuất ánh đèn tín hiệu ở bất cứ chỗ nào họ cũng nhìn thấy.

Ba toán tinh binh do Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi ẩn phục ở đám lầu phòng bên ngoài Dạ Oa tử, vũ khí sẵn sàng chờ đợi.

Dạ Oa tộc kéo ra từng đám, bề ngoài giống như đi tầm hoan tác lạc, sự thực mọi người đều chuẩn bị kỹ càng, có thể ứng phó bất kỳ đột biến nào.

Phòng ngự vòng ngoài do Hồng Tử Xuân, Phí Nhị Phiết, Cơ Biệt lãnh đạo. Hô Lô Phương vì hoàn cảnh đặc thù chỉ dẫn nhân mã bản bộ ở nam môn chờ lệnh dưới sự giám sát của Hoang nhân.

Mọi chuyện đều chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đợi tín hiệu của Yến Phi.

Trác Cuồng Sinh vượt râu hân hoan nói: “Biên Hoang Tập ta toàn trông vào tiểu Yến Phi bằng linh giác thần diệu khám phá âm mưu địch, nếu không chúng ta chết rồi mà vẫn còn hồ đồ”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Ta rất ít khi bội phục ai, nhưng không thể không bội phục Yến Phi, nếu không có hắn, chúng ta đã sớm mất mạng ở Phong Minh hạp. Còn ở Huỳnh Dương địch nhân bày sẵn trùng trùng trận thế chờ đợi hắn vẫn lén vào gặp được Kỷ mỹ nhân của chúng ta, lần này nếu có thể đại phá Di Lạc giáo thì cũng phải bái tạ công lao hắn”.

Nghe hai người khen ngợi Yến Phi, Lưu Dụ lại có cảm tưởng khác.

Bọn họ đều là người không cam chịu khuất phục hoàn cảnh, vì vậy một khi có thời cơ, liền tìm cách thoát khỏi quá khứ, nắm lấy vận mệnh của mình, Biên Hoang Tập chính là ân sủng tối cao ông trời đã ban cho họ.

Trác Cuồng Sinh là người rất đặc biệt, đối với mọi chuyện đều có những cảm xúc và cách nhìn khác hẳn người thường. So với danh sĩ Kiến Khang hào nhoáng khoa trương, lão mới đích thực là phong lưu danh sĩ, chẳng cần phải cường cầu gì bản thân đã toát nên khí chất danh sĩ một cách hoàn toàn tự nhiên rồi. Cái chết của Nhậm Dao đã giải phóng lão khỏi vận mệnh gia tộc, vì vậy lão cự tuyệt tham dự bất kỳ hành động nào của Tiêu Dao giáo.

Đồ Phụng Tam thì nhờ Biên Hoang Tập mà nhìn thấu Hoàn Huyền là loại người nào, triệt để thất vọng về y, không cam tâm làm công cụ để y thống nhất thiên hạ nữa.

Bọn họ cảm kích Yến Phi, là vì về lợi ích Yến Phi và họ hoàn toàn thống nhất, mọi người đều vứt bỏ sinh tử vì tự do và nghĩa khí của Biên Hoang Tập, vinh nhục cùng hưởng.

Cổ Chung Trường dần trở nên nhiệt náo, các lộ giang hồ nam nữ từ ngũ hồ tứ hải tới buôn bán và trình diễn tạp nghệ bắt đầu dựng lều mở rạp.

Lưu Dụ bất giác thốt lên: “Hay cho Yến Phi! Hay cho Biên Hoang Tập! Ai chưa tới đây, có nát óc cũng không nghĩ đến tình cảnh này!”.

Trong đầu cũng bắt giác hiện lên Vương Đạm Chân như hoa như ngọc, nếu nàng ở bên mình, sẽ là một quang cảnh và ý vị thế nào đây?

Hiện tại nàng ở phương trời nào?.

Đêm nay là một đêm hết sức đặc biệt, trong phồn hoa náo nhiệt ẩn giấu sát cơ trùng trùng.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Lưu huynh nói rất đúng. Lần đầu tiên khi ta đặt chân lên Biên Hoang Tập, liền sinh ra cảm nhận chưa bao giờ có, khi đó ta còn mang thân phận một kẻ phá hoại không thể tự giác ngộ, nhưng khi gặp Thiên Thiên tiểu thư, lần đầu tiên ta do dự về hành vi của mình, nghĩ đến Biên Hoang Tập chẳng khác gì một cái hồ nước trong xanh mỹ lệ, các loài cá tôm cây cỏ nương tựa nhau chung sống, bất kể thứ gì vút vào đều sẽ phá hoại cảnh đẹp rung động lòng người dưới hồ”.

Trác Cuồng Sinh hai mắt loé lên cuồng nhiệt, vẻ mặt nhớ nhung, chậm rãi nói: “Ta cũng nhớ lại cảm giác lần đầu tiên tới Biên Hoang Tập, thật sự là nhất kiến chung tình, sau đó ta mới phát hiện mình đang yêu điên cuồng, ta yêu Biên Hoang Tập, yêu tất cả mọi thứ ở đây, ngoài ra không cần biết gì hết. Ta không chỉ yêu những ưu điểm, mà còn yêu cả những khuyết điểm của nó. Chỉ có ở Biên Hoang Tập ta mới được sống như phải sống. Mỗi thời khắc đều không biết sau đây sẽ xảy ra chuyện gì, mỗi thời khắc Biên Hoang Tập đều ở ranh giới giữa an toàn và nguy hiểm, tựa như mỹ mộng và ác mộng quấn quít nhau không rời. Nói đúng ra ta còn phải cảm kích nhị vị, trời xanh run rủi cho ta hồi phục tự do bản thân, lão thiên gia thực đãi ta không bạc, vì vậy ta quyết định sống chết cùng với Biên Hoang Tập, ở nơi khác dù có sống cũng chẳng có ý nghĩa gì”.

Nghe lão bộc bạch tâm tình, một lúc lâu hai người đều không biết nói gì.

Tiếng bước chân vang lên.

Tống Bi Phong đến bên Đồ Phụng Tam, trầm giọng nói: “Không tìm thấy An tiểu thư”.

Lưu Du giật mình: “Không phải xảy ra chuyện chứ?”.

Trác Cuồng Sinh mười phần tin tưởng nói: “Không kẻ nào dám động thủ ở Biên Hoang Tập, huống hồ An Ngọc Tình không phải người tầm thường, kiếm pháp cao minh, nếu Di Lạc giáo dám công nhiên hạ thủ với cô ta, nhất định không tránh được tai mắt Dạ Oa tộc ta”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Chắc nàng ta gặp chuyện đặc biệt, chưa thể phó ước được”.

Tống Bi Phong hỏi: “Tiểu Phi vẫn chưa có tin gì sao?”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Bọn tôi vẫn đang chờ”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đến khi đột kích phục binh của Di Lặc giáo, do bốn người chúng ta và cao thủ tinh tuyển của Dạ Oa tộc phụ trách yểm trợ Yến Phi đối phó phụ phụ Trúc Pháp Khánh, yêu nhân còn lại do các hảo hán khác tiếp đãi. Má nó chứ! Ta muốn chúng tôi được không lui được, như thế mới tỏ được thực lực của ta”.

Có tiếng gió động.

Bốn người quay đầu lại, Cao Ngạn mặt mũi nghiêm trọng lao vào như tên bắn.

- o O o -